

Story telling 2017

Straatpastoraat, voor veel mensen een onbekende wereld. En in een jaarverslag dreigt het ook vaak een wereld-op-afstand te blijven. Daarom als afronding bij het jaarverslag een aantal korte verhalen uit de praktijk. Vanwege de gewenste privacy voor betrokkenen anoniem gemaakt.

Ze is opgenomen op de psychiatrische afdeling. Ik ga even langs. Ze is in de war, maar ook duidelijk heel ongelukkig. Opgepakt en hierheen gebracht, zegt ze, geen idee waarom. Ik mag toch anders zijn? Ik zeg dat ik vind van wel, als anders maar niet gevaarlijk wordt, voor haarzelf, of voor anderen. Maar mijn ziel gaat hier kapot zegt ze, jij weet dat. Ze kennen me hier niet, jij kent me. Ik luister en blijf tot ze wat rustiger wordt. Ik beloof dat ik volgende week weer langs kom.

Het komt nu niet goed uit zegt hij, als ik onverwacht langs kom. Ik ben net heel erg misselijk geworden. Ik heb buiten pepers gegeten, kijk, jij mag de rest. Hij duwt mij een plastic zakje met gele pepertjes in de hand. We praten toch nog even. Over dat hij zich sowieso vaak beroerd voelt, de laatste tijd. Omdat hij zo goed aan het afbouwen is met zijn gebruik. Het is zwaar, maar het gaat lukken. Ik ben vol bewondering. Sommige mensen doen zo ontzettend hun best, maar krijgen maar bar weinig erkenning. Van buitenaf wordt vaak alleen negatief naar hen gekeken.

We hadden een tijdlang contact, nu kom ik hem nog maar af en toe tegen. Hij woont buiten de stad. Kwetsbaar en heel beïnvloedbaar kwam hij op een gegeven moment toch hoopvol naar Leeuwarden. Kreeg een vriendin, problemen, weer een vriendin, ruzie, ellende. Alles maakt hij kapot, zijn stemming slaat soms zomaar om en dan gaat het weer fout. Hij probeerde allerlei hulpverleners, alternatieve genezers. Niets hielp. Nu wordt hij weer wat meer begeleid in zijn eigen dorp, komt nog af en toe. Wil dan nog wel iedere keer graag even praten, in zijn verhalen zijn teleurstelling verwerken. Leeuwarden? Nee, dat was het niet.

Ik kom haar tegen bij de bibliotheek. Ze is opgegroeid in de stad. Groot gezin, altijd veel lol gehad, mooie tijden. Nu is er al een aantal van de broers en zussen overleden en met de rest heeft ze eigenlijk geen contact meer. Alles is veranderd en eigenlijk hoeft het voor haar allemaal niet meer zo. Ze heeft een plekje in de opvang, maar zou veel liever op zichzelf willen, dat zou ook best kunnen, vindt ze. Nu kan ze niets zelf beslissen, krijgt ook bijna geen geld. Ik

vraag nog even weer naar vroeger. Van haar eigen enthousiaste verhalen lijkt ze weer wat op te fleuren. We spreken af gauw weer eens te praten.

Bij ons laatste contact had deze client net een nieuwe woning gekregen. Eindelijk weer een eigen onderkomen. Vol enthousiasme kreeg ik te horen hoe het allemaal zou worden, de hele inrichting was al bedacht! Binnen een half jaar volgde er echter alweer een uitzetting. Reden: overlast! En de burens hadden nooit geklaagd. Gelukkig is er weer een oplossing gevonden: een ander dak-boven-het-hoofd, sober, maar toch ! Want daar is dan ook alles mee gezegd: het hele kamertje staat vol. En midden tussen al die spullen zitten we samen op de bank. Een mens, erg onrustig, heel nerveus en vooral heel erg alleen. We praten wat over God. “ Weet je, daar word ik altijd rustig van. Meer kun je niet voor mij doen. “